

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JEAN VARIOT

ΤΟ ΓΟΗΤΡΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

ΡΙΣΚΟΜΟΥΝ μία μέρα στο γραφείο του φίλου μου Όττο Φ. Κράφτ, του περιφήμου επιμελητού του τμήματος των χειρογράφων της βιβλιοθήκης του Σέβενινμπόρ. Ο φίλος μου μόλις τις ημέρες εκείνες είχε τελειώσει τη μετάφραση και τη μεταγραφή του κειμένου ενός παπύρου, για τον οποίο είχε την ιδέα ότι προερχόταν από την ιστορική βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας.

— Θέλεις να μου προσφέρεις μία υπηρεσία; μου είπε. Θα γράψω γαλλικά καθ' ύπαγόρευσίν μου αυτό το κείμενο που το μετέφρασα ήδη αγγλικά και γερμανικά. Γι' έγραψε κάποιος Ασιάτης, αρκετά μορφωμένος όμως, γιατί ήξερε τα ελληνικά.

Δέν αναφέρει πουθενά ούτε τόνομά του, ούτε και την πατρίδα του. Παρακολούθησε κι' αυτός την Κάθοδο των Μυρ'ων, ένα δηλαδή από τα πιο λαμπρά τολμήματα που αναφέρει η Ιστορία. Δέν άγνοεις βέβαια ότι οι μισοφόροι που είχε πάρει ο Κύρος για να έκστρατεύση έναντιον του αδελφού του Αρταξέρξη, μετά την ήττα του πρώτου στα Κούναξα, θρέθηκαν εγκαταλελειμμένοι σε μία χώρα έχθρική κι' άγνωστη και ότι οι άνθρωποι αυτοί θρήκαν στον Ξενοφώντα τον δυνατό άνδρα που θά τους ώδηγοῦσε πάλι στην πατρίδα τους. Είνε πιο εύκολο, ξέρεις, να κατακλύση ένα στράτευμα μία χώρα, παρά να φύγη απ' αυτή, όταν έχη χάσει το ήθικό του έπειτ' από μία ήττα. Πρέπει ο άρχηγός του, για να τὸ καταφέρει αυτό, να εἶνε τόσο ψυχολόγος, όσο κι' ενεργητικός. Και θά δῆς ότι ο Ξενοφών χρησιμοποιῶσε μέσα πολύ απλά, μὰ καταπληκτικά στο αποτέλεσμα τους. Νά χαρτί, καλαμάρι και πέννα...

Και κόβοντας βόλτες μέσα στο γραφείο του, ο φίλος μου Όττο Κράφτ άρχισε να μου ύπαγορεύει:

— Αν ξέπεσα σήμερα στο αξιοθρήνητο έπάγγελμα του δημόσιου γραφιά, που συντάζει τις έρωτικές έπιστολές των μαγειρισῶν, ή των τεμπέληδων κι' άγράμματων νέων που γράφουν ψέματα στους γονείς τους για να τους τραθήξουν χρήματα, φταίνε γι' αυτό ο Ξενοφών κι' ή Αφροδίτη.

— Τί σχέσις, θά πῆτε, μπορεί να ύπάρχη μεταξύ αυτού του διασήμου Αθηναίου και της θεάς; Θά τὸ μάθετε... Δώστε μου λίγη προσοχή:

— Ημουν ιδιοκτήτης μιᾶς ωραίας άγροικίας σε μία από αυτές τις δάσεις που οι θεοὶ τοποθέτησαν στη μέση των άσιατικῶν έρήμων. Είχα τὰ δροσερά λειβάδια μου, τ' άρνιά μου, τὰ βώδια μου, τις άγελάδες μου και τις κασίκες μου.

Περνούσα μία ζωή άνετη. Η σύζυγός μου, που είχε την ίδια ηλικία με μένα, φρόντιζε να μ' εύχαριστηῶ όσο τὸ δυνατόν πιο πολύ. Έτρωγα τὰ πιο ωραία φαγητά και δέν μπορῶ να καταλάβω σήμερα γιατί ή ζωή με θάραινε τότε τόσο πολύ. Κοιμώμουν σε ώρισμένη ώρα, ξυπνοῦσα σε ώρισμένη, έκανα τὸν περίπατό μου σε ώρισμένη ώρα. Ημουν πολύ καλά. Τί καλύτερο μπορεί να ζητήση κανείς στον κόσμο; Κι' όμως έπληττα, έπληττα θανάσιμα... Όλα μου φαινότουσαν ήλιθια και μονότονα... Η κραυγὴ της γυναίκας μου έναντιον των ύπηρετριῶν μου τρυπούσαν τ' αὔτιά. Οι βοσκοὶ μου μ' έξερέθιζαν με τις πονηρίες τους. Και μου φαινόταν πὼς δέν ήμουν καμωμένος για μία τέτοια ήσυχη ζωή. Έτσι τουλάχιστον νόμιζα...

Γνώρισα άργότερα και την άλλη ζωή, τη ζωή που δέν εἶνε σίγουρος κανείς για την έπομένη, τη ζωή των τυχοδιωκτικῶν... Και γι' αυτό έφτασα στο χάλι που εἶμαι τώρα. Μὰ δέν θέλω να προηγηθῶ των γεγονότων και συνεχίζω την αφήγησί μου από ένα πρωὶ που κοιμώμουν ήσυχα, ροχαλίζοντας μακαρίως, ενώ ο ήλιος είχε άνατείλει πριν από πολλή ώρα στον οὐρανό... Συνήθιζα, βλέπετε, να ξυπνάω πολύ άργά.

Έκείνο λοιπόν τὸ πρωὶ ή γυναίκα μου μπήκε έξαφνα στην κάμαρά μου και μου φώναξε: «Σήκω! Σήκω γρήγορα!... Δέκα χιλιάδες άνδρες βρίσκονται με τὰ όπλα παρα πόδας στην είσοδο της ιδιοκτησίας μας και ο άρχηγός τους ζητάει να σου μιλήση».

Βλαστήμησα τη σύζυγό μου, ή οποία ώστόσο, χωρίς κανένα σεβασμό, μου τράθηξε τις κουβέρτες. Έτοιμαζόμουν να σηκωθῶ για να ξαναμαζέψω τις κουβέρτες και για να κοιμηθῶ, όταν έξαφνα είδα τη γυναίκα μου να θγαίνει έξω κι' άμέσως κα-

τόπιν να μπαίνει μέσα ένας άνθρωπος παχύσαρκος, λαχανισμένος και ιδρωμένος. Είχε μεγάλο κεφάλι, μία ώμορφη κοιλίτσα και μία καλοκάγαθη έκφρασι στο πρόσωπό του που με κατέκτησε άμέσως.

— Ανασηκώθηκα στο κρεβάτι μου, ενώ συγχρόνως ο άγνωστος μου έλεγε:

— Φίλε μου, μη φοβάσαι. Όνομάζομαι Ξενοφών. Άνέλαβα να ξαναοδηγήσω στην πατρίδα τους έπιζώντας απ' τους άνδρες που παρέσυρα σ' έναν άνόητο πόλεμο, θέλοντας να βοηθήσω αυτόν τον ήλίθιο τὸν Κύρο τὸν νεώτερο ν' άρπάξη τὸ θρόνο του αδελφού του. Ο ταμίας Κλέαρχος σκοτώθηκε στον πόλεμο. Κι' ο γραμματεὺς του, που κρατοῦσε τὰ χρήματα, έξαφανίστηκε. Πεθαίνουμε από την πείνα.

Έτοιμαζόμουν να προφέρω μερικά λόγια οίκτου, μὰ ο Ξενοφών μου έγενεψε να σωπάσω κι' έξακολούθησε:

— Έχεις έξη χιλιάδες άρνιά, πεντακόσια βώδια και άγελάδες και δέν ξέρω πόσες γίδες... Όλ' αυτά φτάνουν για να τραφή ή στρατιά μου επί αρκετές βδομάδες. Θά σου προτείνω λοιπόν τὸ έξη: ή σε σκοτώνω άμέσως και παίρνω χωρίς τη θέλησί σου τὰ κοπάδια σου, ή δέν σε σκοτώνω και παίρνω με τη θέλησί σου τὰ κοπάδια σου. Στο κάτω-κάτω, έγώ εἶμαι ο πιο δυνατός. Έσύ τώρα τὸ μόνο που μπορείς να κάνης εἶνε να διαλέξης μεταξύ ζωής και θανάτου.

Είχε τόνο τόσο άποφασιστικό καθώς τὰ έλεγε αυτά και τὰ μάτια του έλαμπαν με τόση κακία, ώστε συλλογίστηκα να μην άντισταθῶ. Είχα μπροστά μου μία δύναμι άνώτερη από τη δική μου, με την οποία δέν μποροῦσα να τὰ θγάλω πέρα. Έξ άλλου ένοιωθα, εκείνη τη στιγμή, κάποιαν άπροσδιόριστη έλπίδα.

— Ω Ξενοφώντα, τὸν ρώτησα, πρὸς ποιά χώρα θά οδήγήσης τὰ στρατεύματά σου;

— Πρὸς την Ελλάδα, μου άπάντησε μ' ένα στεναγμό. Πρὸς τη χώρα των δροσερῶν σταφυλιῶν και των ώμορφων κοριτσιῶν.

Τὸ αίμα μου έκανε μία στροφή στο κορμί μου που ήταν συνηθισμένο ως τότε στο κορμί της γυναίκας μου, της οποίας ή σάρκες είχαν άρχίσει να πέφτουν λίγο. Αυτός ο κοντόχοντρος άνθρωπος έπαιρνε τώρα για μένα τη μορφή ενός λατρευτοῦ ονειρου. Παρίστανε για μένα δέν ξέρω κι' έγώ ποιά εύτυχία, δυνατή για τους άλλους κι' άδύνατη ως τότε για μένα, που ζοῦσα τη χωρὶς ιδανικά ζωή ενός κτηνοτρόφου: τρώγοντας, πίνοντας και ροχαλίζοντας. Η Αθήνα με τη λαμπρή της ζωή, για την άστοία άκουγα να λένε τόσα οι ταχυδρόμοι που ροχόντουσαν κάθε δυο-τρὶα χρόνια, ή Αθήνα ήταν εκεί, μπροστά μου. Δέν έβλεπα πια τὸν κοντόχοντρο Ξενοφώντα: έβλεπα μεγαλοπρεπείς ναούς και γυναίκες, τόσο ωραίες, ώστε μου ήρθε ήλιγγος.

Με τὸ κεφάλι άναστατωμένο, πήδηξα απ' τὸ κρεβάτι μου, ντύθηκα κι' άρπάζοντας τὰ δυὸ χέρια του Ξενοφώντος, του φώναξα:

Σοῦ τὰ χαρίζω!

— Εκείνος, μη ξέροντας τὸ θάθος των σκέψεῶν μου, μου άπάντησε:

— Παιδί μου, θά σου άφήσω δώδεκα προβατίνες και δώδεκα άρνιά, έξη άγελάδες κι' ένα ταῦρο, τρεῖς κασίκες κι' ένα τράγο για την άναπαραγωγή. Έτσι μέσα σε δυὸ χρόνια, χάρις στα παιγνίδια του έρωτα, θά έχης τὰ ίδια κοπάδια που έχεις και σήμερα.

Δυσκολεύτηκα πολύ να τὸν κάνω να καταλάβη ότι έλάχιστα ένδιαφερόμουν για όλ' αυτά κι' ότι αυτό που ήθελα ήταν να δῶ την Αθήνα και να μπῶ προπάντων σ' αυτή με την αἴγλη των πολεμιστῶν που πολέμησαν, που γυρίζουν στην πατρίδα τους γεμάτοι δόξα και που τους στεφανώνουν με δάφνη.

Ο Ξενοφών ύψωσε τους ώμους του και μου είπε: «Έλα μαζί μας, άφοῦ αυτή εἶνε ή έπιθυμία σου. Στην Αθήνα, θά δῆς από τόσο κοντά ώστε να μπορέσης να την άγγίξης την Αφροδίτη, τη θεά της ώμορφιάς».

— Ακούγοντάς το αυτό πάγωσα κι' ένοιωσα τὸ στόμα μου να στεγνώνη. Με φωνή που έτρεμε, ψιθύρισα στον Ξενοφώντα:

— Θά πάω άμέσως να διατάξω τους βοσκούς μου να οδηγήσουν τὰ κοπάδια μου στα στρατεύματά σου. Έσύ πήγαινε στη γυναίκα μου και πές της ότι με παίρνεις για άμηρο κι' ότι θά ξαναγυρίσω σε τρεῖς ήμέρες. Εἶνε περιττόν να της πῆς ότι δέν θά ξαναγυρίσω ποτέ. Μὰ ύποσχέσου μου πάλι, ω Ξενοφώντα, ότι θά ιδῶ την Αφροδίτη!

“Αρχισε τότε να μου κάνη μιὰ περιγραφή που μ’ ένθουσίασε. Ίσχυρίστηκε ότι στην Αθήνα, ή Αφροδίτη είχε αδελφές ζωντανές που προσέφεραν τόν έρωτά τους στους άνδρες σε τιμές φτηνές. Μιά τόσο τρελλή μαγία για περιπέτειες με κυριεύσε τότε, ώστε ο Ξενοφών αναγκάστηκε να με καθησυχάση.

* * *

“Επειτ’ από μερικές ώρες, πέθαινα απ’ τή δίψα, περπατώντας κάτω από ένα ήλιο που έκαιγε σαν μολύβι. Η άμμος τής έρήμου είχε χωθή ανάμεσα στα δόντια μου. Τα σανδάλια μου είχαν τρυπήσει και τα πόδια μου μάτωναν. Τα ρούχα μου κολούσαν άπάνω μου απ’ τόν ιδρώτα. Θάπεφτα άσφαλώς από τήν κούραση κάτω αν δεν έβράδυαζε έντωμεταξύ και δεν διέταζε ο Ξενοφών να σταθούμε για τή νυχτερινή κατασκήνωσι. “Εσφαξαν τότε ένα μεγάλο άριθμό από τά άρνιά μου, των όποιων τά βελάσματα έδιναν μιὰ νότα μελαγχολική στις σκιές του δειλινού.

Σε κάποια στιγμή, ο Ξενοφών με κάλεσε στη σκηνή του και μου είπε:

— Χάρης σε σένα, τρώμε τώρα και θα μπορέσουμε να ξαναγυρίσουμε στην πατρίδα μας. Θ’ άνταμειφθής γι’ αυτό...

— Άλλοίμονο! του άπάντησα. Είμαι άποκαμωμένος απ’ τήν περπάτημα, ω ήρωά μου...

— Τί σημασία έχει αυτό, τή στιγμή που τά μάτια σου θα πλημμυρίσουν από φώς, όταν θ’ άντικρύσης τήν λαμπρή θεά του έρωτος;

Τά λόγια του αυτά μου ξανάδωσαν κουράγιο και όταν ο Ξενοφών μου προσέφερε φιλικά μιὰ κοτολέττα απ’ τ’ άρνιά μου, ένιωσα λιγώτερη κούραση.

“Ωστόσο, ή περιέργεια μ’ έσπρωξε να ρωτήσω τόν γενναίο στρατηγό ποιά ήταν ή στάσις τής γυναίκας μου, όταν τής άνακοίνωσε τήν τύχη μου. Χωρίς άλλο, ή γυναίκα αυτή, τής όποιάς ήμουν ή μοναδική φροντίδα, τής όποιάς ή περιποιήσεις μου φαινότουσαν ένοχλητικές, θα είχε ξεσπάσει σ’ άσυγκράτητους λυγμούς, όταν θα έμαθε πως με πήραν οι Έλληνες μαζί με τά κοπάδια μου.

— “Όσο γι’ αυτήν, ήσυχασε, μου άπάντησε ο Ξενοφών. Ξέρω έγώ πως πρέπει να φέρνεται κανείς στις γυναίκες. “Ηθέλες να φύγης με ήσυχία. “Επρεπε λοιπόν κι’ έγώ να σε διευκολύνω στη φυγή σου, άφου δείχτηκες τόσο καλός σε μάς. “Όταν τής είπα τή ψέμα που έμπνεύστηκες έσύ, έτι δήθεν σε παίρνουμε ως δμηρο, έβγαλε στην άρχή μερικές κραυγές για τούς τύπους. Μά έγώ τής ψιθύρισα τότε γλυκά λόγια. Τής έδωσα να καταλάβη ότι, καθώς είχα στερηθί τόσο καιρό τά γυναικεία θέλητρα, δεν έβλεπα τίποτε τή άτοπο να παραδοθώ μαζί της στις τρέλλες του έρωτος...

Κι’ έπειδή μιὰ γυναίκα που ζή μέσα στην όασι με τόν ίδιο σύζυγο τόσα χρόνια, δεν άκούει κάθε μέρα έρωτόλογα απ’ τή στόμα ένός Έλληνο στρατηγού, ή γυναίκα σου υπόκυψε... Δεν είνε βέβαια ούτε νέα, ούτε ώραία, ούτε έλκυστική. Μά τής χρωστούσα μιὰ άνταμοιβή, γιατί τής τά πήρα όλα: τή σύζυγό της, όσο και τή ζωά της. Κι’ έκανα ό,τι μπορούσα. “Εκείνη φάνηκε τόσο ευχαριστημένη, ώστε έχυσε δάκρυα όταν έφυγα και με παρακάλεσε να σε κρατήσω κοντά μου περισσότερο από τρείς ήμέρες αν είνε δυνατόν. Φέρθηκα, καθώς θλέπεις, πολύ καλά, ω Ασιάτη. “Η συνειδησί μου είνε ήσυχη... Σ’ ευχαρίστησα, παίρνοντάς σε μαζί μας. Κι’ ευχαρίστησα τή γυναίκα σου, προσφέροντάς της έναν άλλο άντρα από σένα. “Ας φάμε! “Όλος ο κόσμος είν’ ευχαριστημένος!

“Όπως τή άπόγευμα, με τήν πορεία, με είχε πλημμυρίσει ζεστός ιδρώτας, έτσι και κατά τήν διάρκειά αυτού του γεύματος, ένιωθα τόν έαυτό μου πλημμυρισμένο από ιδρώτα, μά κρύο αυτή τή φορά.

“Όχι μονάχα ήμουν κατεστραμμένος, μά ή γυναίκα μου δεν ήταν πειά δική μου. Τίς σωματικές της άτέλειες ούτε τίς συλλογίζόμουν πειά και μιὰ πικρή άπογοήτευσις με πλημμύριζε.

Μέσ’ στην άπελπισία μου σκέφτηκα για λίγες στιγμές να ξαναγυρίσω στο σπίτι μου, να ριχτώ στα πόδια αυτής τής καλής νοικοκυράς και να τής ζητήσω συγγνώμη για τήν ύπουλότητά μου άπέναντί της. Μά, βλέποντας αυτό τόν κοντόχοντρο Ξενοφώντα με τόσο συνηθισμένο παρουσιαστικό που είχε πετύχει τόσο εύκολα ό,τι μιὰ τίμια γυναίκα δεν πρέπει να δίνη ποτέ — προπάντων στην ήλικία τής δικής μου! — άναστατώθηκα από άγανάκτησι!... Να ζητήσω συγγνώμη απ’ αυτή τήν άπιστη που είχε λερώσει τή συζυγική μου έστία; Ποτέ!... Και τή φάντασμα τής έκδικήσεως ώρθώθη με προστά μου.

“Ηταν πολύ ώραίο αυτό τή φάντασμα. “Ηταν ή Αφροδίτη, ή Ξανθή, ή μάλλον μιὰ από τίς αδελφές της, που πουλούσαν τόν έρωτα στην Αθήνα σε τιμή εύκαιρίας, όπως μου είχε πη ο Ξενοφών. “Ηπια τή ένα άπάνω στο άλλο τρία ποτήρια κρασί και ώρμησα στο στρατηγό, του όποιου

γέμισα τή πρόσωπο με φιλήματα. Κόντευα να τόν πιζώ με τή άγκάλιασμά μου, τόσο που αναγκάστηκαν να με τραθήξουν από κοντά του.

— Να ένας θολικός σύζυγος! είπε ο Ξενοφών, ξαναπαίρνοντας τήν άναπνοή του.

* * *

“Η μέρες που έπακολούθησαν ήσαν φριχτές. “Η στρατιωτικές πορείες άπέθισαν όλέθριες για τήν υγεία μου κι’ έγινα σκελετώδης. Σε λίγο τά κοπάδια μου είχαν φαγωθί κι’ ή πείνα άρχισε να θερίζη τή στράτευμα του Ξενοφώντος. Οι στρατιώτες έρριχναν κλήρο και σ’ όποιον έπεφτε ο κλήρος τόν έτρωγαν τήν νύχτα. “Ενα θράδυ έπεσε και σε μένα ο κλήρος. Μά δεν έφαγώθηκα, χάρις στην άδυναμία μου, που προκαλούσε άηδία στους στρατιώτες.

Προχωρούσαμε σ’ ένα σύννεφο σκόνης. “Όλοι είχαν χάσει πειά τήν έλπίδα ότι θα ξανάβλεπαν τήν Ελλάδα. Του κάκου ο Ξενοφών διέτρεχε τίς γραμμές των στρατιωτών και προσπαθούσε να τούς δώση θάρρος. “Όλοι του άπαντούσαν προσβλητικά ότι θα προτιμούσαν από τίς ένθαρρύνσεις του μιὰ μερίδα συσαιτιο. “Ενα σωρό απ’ τούς συντρόφους μας πέθαιναν καθημερινώς κι’ οι άλλοι είχαν καταντήσει πραγματικά φαντάσματα. Σίγουρα δε θα είχα πεθάνει κι’ έγώ αν δεν με συγκρατούσε ή έλπίδα τής Αφροδίτης.

“Ενα θράδυ τέλος, ή θάλασσα σταμάτησε τή δρόμο μας και μιὰ σκοτεινή άπελπισία μάς κυριεύσε καθώς είδαμε, έπειτα από τόσες υπεράνθρωπες προσπάθειες, ν’ ανακόπη τή δρόμο μας τή υγρό στοιχείο:

Μισοπεθαμένοι καθώς είμαστε άρχισαμε να παθαίνουμε παραισθήσεις: Βλέπαμε μακριά μιὰ μεγάλη πολιτεία, τής όποιάς τά σπίτια καθρεφτιζόντουσαν μέσα στο μαύρο νερό του πόντου.

“Ενα είδος τρέλλας μάς κυριεύσε κι’ άρχισαμε να κλαίμε. “Εγώ ο ίδιος έπεσα γονατιστός άπλώνοντας τά χέρια μου προς τή φανταστική πολιτεία... Κι’ όλοι έκαναν τή ίδιο...

Μιά φωνή στριγγή — ή φωνή του Ξενοφώντος, άκούστηκε τότε:

— Γιατί κλαίτε, δειλοί. Κλαίτε, αντί να γελάτε. Φτάσαμε πειά στην Ελλάδα... “Η θάλασσα αυτή είνε έλληνική!

* * *

Και πραγματικά έπειτ’ από λίγες μέρες, βρισκόμαστε στην Αθήνα. “Εκεί όμως ή άπογοήτευσί μου ήταν μεγάλη. “Ημουν χωρίς χρήματα και ντυμένος με κουρέλλια. Οι διαβάτες, που μ’ έβάζαν να τούς διηγούμαι τίς περιπέτειες τής καθόδου, μου έδιναν καμμιά έλεημοσύνη.

Με χίλια δυο θάσανα κατάρθωσα να γίνω δεκτός από τόν Ξενοφώντα. Του υπενθύμισα τότε τήν ύπόσχεσί του να μου δείξη τήν Αφροδίτη. “Εκείνος τότε για να με ξεφορτωθί, φώναξε έναν άξιωματικό και τόν ρώτησε ποιά μέρα θα πήγαιναν τούς στρατιώτες να έπισκεφθουν τή Μουσείο.

— Σήμερα, στρατηγέ! άπάντησε ο άξιωματικός.

— “Ωραία! είπε ο Ξενοφών. “Οδηγήστε κι’ αυτόν τόν άνθρωπο μαζί τους και μου γύρισε τή ράχι.

Σε λίγο, καθώς διέσχίζα τήν πόλι μ’ ένα στρατιώτη για οδηγό, σκεφτόμουν ότι δεν θα ήταν καθόλου εύχαριστο να δώ τήν Αφροδίτη μαζί με τόσους άλλους άνθρώπους. Δεν ήταν αυτό εκείνο που περίμενα. Κ’ ή άπογοήτευσί μου μεγάλωσε άκόμα περισσότερο, όταν είδα ότι ο στρατιώτης με ώδήγησε σ’ ένα λόχο στρατιωτών παρατεταγμένων μπροστά σ’ ένα μεγάλο Μουσείο.

“Ενας άξιωματικός μπήκε σε λίγο, σφύριξε και μπήκαμε όλοι μαζί στο Μουσείο. “Ο άξιωματικός αυτός φαινόταν βιαστικός και φώναξε δείχνοντας συγχρόνως διάφορα άγάλματα:

— “Εδω είνε ο Ζεύς! “Αριστερά ο “Ηφαιστος! Δεξιά ο “Ερμής! Να πάλι ο Ζεύς!... Βιαστήτε, γιατί θα ξεμερωθούμε... “Εδω είνε ή “Ηρα, ή κόρη του Κρόνου... Να κι’ ο Κρόνος στο θάθος...

Διασχίζαμε άλλεπάλληλες άτελείωτες αίθουσες... Αυτό ήταν κουραστικό όσο κι’ ή πορεία στην έρημο κι’ ή μονότονη παράταξις των άγαλμάτων μ’ έπληττε...

Μή μπορώντας πειά να κρατηθώ, φώναξα σε κάποια στιγμή:

— Μά που είνε λοιπόν ή Αφροδίτη;

— Ποιός είνε αυτός ο ήλίθιος που μίλησε; ρώτησε ο άξιωματικός. Δεν σάς τήν έδειξα τήν Αφροδίτη γιατί όλος ο κόσμος τήν ξέρει. Είνε τή άγαλμα τής γυναίκας που κρύβει τήν κοιλιά της με τή δεξί της χέρι. “Εμπρός! Προχωρείτε! Δεν θα κοιμηθούμε έδω...

“Ετσι λοιπόν; Για να δώ μερικά άγάλματα είχα διασχίσει τή τέταρτο τής Ασίας;

(“Η συνέχεια εις τήν σελίδα 44)

ΜΑΥΡΑ ΚΙ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 14)

«Αρχισα ν' άσπρίζω...»

«Ο Ζάκ ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Μά τί πειράζει; Έκανε. Μήπως δέν είσαστε ή ίδια; Μήπως αλλάξατε καθόλου;

«Εκείνη δέν τού άπάντησε. Ήταν τώρα σοβαρή, σάν κι είχε αλλάξει στ' αλήθεια.

—Λένε, ψιθύρισε κατόπιν, πώς με τó ξερρίζωμα μιās άσπρης τρίχας, άσπρίζουν έπτά άλλες τήν ίδια μέρα. Νά, κυττάτε: ξερρίζωσα αύτή τήν άσπρη τρίχα, τήν πρώτη που παρουσιάσθηκε στα μαλλιά μου. Θέλω νά γινω κάτασπρη!...

—Λουίζα, αγάπη μου, τής είπε τότε ο Ζάκ, τó μεγάλο μυστικό τής ζωής είναι νά ξέρη κανείς νά περιμένη...»

—«Έχεις δίκη, Ζάκ, τού άπάντησε μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. Έσύ μάλιστα πρέπει νά είσαι ευχαριστημένος, γιατί δέν περιμένεις άδικα!

Και δειλά, σάν ένα μικρό κορίτσι, έγειρε στήν άγκαλιά του, καταλαβαίνοντας πώς ήταν μάταιο νά θέλη ν' αντισταθή στη μοίρα. Η μάντισσα είχε δίκη. Ο άνδρας με τ' άσπρα μαλλιά που θά τήν έκανε γυναίκα του ήταν ο Ζάκ Πιερé. Κι' εκείνη, τόν παντρεύτηκε μ' όλη της τήν καρδιά. ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΑΙΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 33)

—Μη φεύγεις, Ροδόλφε... τού ψιθύρισε κατόπιν με κλάματα.

«Εκείνος τά είχε χάσει και τήν κύτταζε κατάπληκτος.

—Ροζίτα!... Ροζίτα!... έκανε, σασισημένος. Τί έχεις; Γιατί κλαίς;

«Εκείνη τότε σήκωσε τó κεφάλι της, τού έδειξε τó δακρυσμένο πρόσωπό της και τραβώντας τον κοντά της, τού άπάντησε:

—Δέν θέλω νά φύγης, Ροδόλφε... Πώς θέλεις νά μ' αφήσης μόνη; Έγώ, έσένα μόνον αγαπώ!... Στήν αρχή πίστεψα πώς αγαπούσα τόν Άλφόνσο. Μά γρήγορα κατάλαβα πώς δέν μπορούσα νά τού δώσω τήν καρδιά μου. Έπειτα, για λίγες μέρες πίστεψα πάλι πώς αγαπούσα τόν Πέδρο που με είχε σώσει από τή φωτιά. Μά δέν ήταν αγάπη, τó αίσθημα που ένοιωθα γι' αυτόν. Ήταν ευγνωμοσύνη! Κι' αυτό τó κατάλαβα, όταν σέ είδα νά υποφέρης κρυφά, δίχως νά λές τίποτε, όπως κρυφά υπέφερα κι' έγώ... Ω, έσένα σέ βοήθησε ή τύχη περισσότερο από τούς άλλους, γιατί έσύ δέν μου έσωσες τή ζωή κι' έτσι δέν μπορώ νά αισθάνωμαι για σένα ευγνωμοσύνη, παρά μόνο αγάπη, μιá μεγάλη και τρελλή αγάπη!...

Κι' έτσι ή Ροζίτα Άλθαρέζ παντρεύτηκε τόν Ροδόλφο Καμιέντε, τόν πιό τυχερό από τούς τρεις θαυμαστάς της.

ΕΝ ΙΣ ΓΛΕΝΤΖΕΣ ΚΑΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 41)

Και ξανακαθίζοντας στήν θέσι του, παρακολούθησε ως τó τέλος τήν παράτασι.

«Όταν επέστρεψε σπίτι του, θρήκε τή φωτιά σχεδόν σβυσμένη και έπεσε νά κοιμηθῆ.

«Εξαφνα όμως, κατά τά μεσάνυχτα, ή κάμαρή του πλημμύρισε από πυκνό καπνό, τόν όποιον φαντάστηκε πώς θά διέλυε κανοντας διάφορες καθαλιστικές και μαγικές επικλήσεις στα πνεύματα!

«Έπειτα, ξαναπλάγιασε... Μά ήταν πεπρωμένο αυτός ο άνθρωπος που δέν είχε νικηθῆ ούτε από τόν άέρα, ούτε από τó νερό, νά νικηθῆ από τή φωτιά, γιατί ο καπνός τόν έπνιξε στο τέλος, τή στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν νά πηδήξη από τó παράθυρό του, αύτή τή φορά μάλιστα χωρίς τά «άγγελικά» φτερά του...»

ΤΟ ΓΟΗΤΡΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 37)

«Όσόσο είχα γαντζωθῆ σέ μιá τελευταία έλπίδα. Και ρώτησα ένα διπλανό μου στρατιώτη για τις ζωντανές Άφροδίτες τών Άθηνών, γι' αυτές που μου είχε μιλήσει ο Ξενοφών. Κι' αυτός μου άπάντησε:

—Θά σ' όδηγήσω σ' αυτές μόλις φύγουμε από δώ.

«Όταν ο αξιωματικός μās έβγαλε απ' τó ανυπόφορο αυτό Μουσείο, ο στρατιώτης με πήρε από τó μπράτσο και με πήγε σέ μιá θρωμερή συνοικία. Εκεί υπήρχαν ένα σωρό γυναίκες στήν ηλικία τής δικής μου. Δυσσαρεστήθηκα πολύ γι' αυτό, και καθώς παρακάλεσα τó σύντροφό μου για τελευταία φορά νά μου δείξη τή λαμπρή θεά, που ήταν ο σκοπός τού φριχτού ταξιδιού μου, εκείνος μου άπάντησε:

—Τί;... Μά όποια θέλεις απ' αυτές είναι ή Άφροδίτη!

Καλοί μου άνθρωποι, λυπηθήτε με, λυπηθήτε έναν συνάνθρωπό σας που κατάντησε σ' αυτά τά χάλια, που θυσίασε τή υγιουριά του για νά κυνηγήση σκιές.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 43)

ωνται στήν αρχή σε φλόγες και ύστερα σε μιá χούφτα στάχτη. ...Ένοιωθα μιá ευχαριστησι που μου ήταν άγνωστη ως τότε: τή χαρά ότι είχα κάνει μιá καλή πράξι. Και συλλογίζομαι ότι αν τó χρήμα όλου τού κόσμου συγκεντρωμένο έλαμπε έτσι, θά παρουσιαζε ένα μεγαλοπρεπές θέαμα, προάγγελό τής άπολυτρώσεως όλου τού κόσμου.

—Δέν ήταν αλλοίμονο! πιαρά ένα όνειρο μακρινό κι' άπραγματοποίητο αυτό, γιατί αύτα τά χαρτιά που έκαιγα δέν ήταν παρά ή σκιά τών μεγάλων κομματιών τού κιτρίνου μετάλλου, τά όποια φυλαγόντουσαν ανάμεσα σέ πέτρινους και χαλύβδινους τοίχους Τραπεζών που θυμίζουν φρούρια. Θά έπρεπε πραγματικά νά μπορέση κανείς νά συγκεντρώση όλο αυτό τó κιτρινο μετάλλο, νά τó λυώση και ν' ανορθώση ένα μνημείο που νά τó ονομάση «μνημείο τής νίκης».

...Μετά τήν κλοπή, όλες ή σκέψεις μου πραγματοποιήθηκαν. Ο φίλος μου, άφου θρήνησε τά χρήματά του για λίγον καιρό, ξανάρχισε τήν παλιά του ζωή. Είπε σήμερα ένας άνθρωπος τίμιος κι' ευτυχισμένος που κερδίζει τήν ζωή του με τήν εργασία του.

...Αύτή ή δοκιμή μ' έκανε νά πιστέψω πιό σταθερά στις πεποιθήσεις μου.

...Κι' από τότε δέν άφηνα πειά καμμιά ευκαιρία νά μου ξεφεύγη. Έμπαινα τή νύχτα, μέσα στα σπίτια, στα όποια ήξερα πώς φυλαγόντουσαν μεγάλα χρηματικά ποσά, τά έκλεβα και πρόσφερα στον έαυτό μου μιá μεγάλη ευχαριστησι νά τά καιώ στο φούρνο μου.

...Όφείλω νά όμολογήσω ότι ή τύχη μ' ευνόησε πάντοτε, ως τήν τελευταία φορά που με συνέλαβαν νά κλέβω επ' αυτοφώρω.

...Ξέρετε τά όπόλοιπα. Με φυλάκισαν και μ' ώδήγησαν έδω...

...Τό έγκλημά μου είναι ότι εργάστηκα για τó καλό τής ανθρωπότητας και ότι ριψοκινδύνευσα τή ζωή μου γι' αυτόν τόν σκοπό.

...Μά οι νόμοι τής κοινωνίας έχουν προσδιορίσει τιμωρίες έναντίον τής θυσίας μου. Τί νά γίνη; Οι άνθρωποι αγαπούν τόσο τόν πόνο τους, ώστε δέν θέλουν νά λυτρωθούν απ' αυτόν...

...Μπορείτε τώρα νά με καταδικάσετε σ' όποιαδήποτε ποινή θέλετε. Άποκρούω μόνο τήν κατηγορία τού δικηγόρου μου. Δέν είμαι τρελλός, κύριε πρόεδρε. ΓΙΑΣΑΡ ΝΑΜΠΙ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 16)

Ντόμινσον, γιατί μετά από τήν εκτέλεσι τής παραγγελίας των έκριναν καλό νά τον όλοφονήσουν για νά μη τούς προδώση.

«Όσο τώρα για τήν μίς Σμίθ, αύτή παρεδόθη στους γονείς της, άφου κατέβαλαν τριάντα χιλιάδες δολάρια. Τόσο δέ τήν είχαν τρυμοκρατεί, ώστε έδήλωσε στους άστυνομικούς νά παψουν νά ασχολούνται με αύτήν τήν ύπόθεσι, γιατί δέν είχε καμμιά διάθεσι νά χάση τήν ζωήν της.

«Άλλά και ή Μάρλεν Ντήτριχ δέν πέρασε έφιαλτικές μέρες και νύκτες άγωνίας τόν τελευταίον καιρό τής παραμονής της στήν Άμερική;

—Ο φόβος τών «κιντνάπερς», έδήλωσε στους δημοσιογράφους κόντεψε νά με κάνη νευρασθενική. Φαντασθήτε ήθελαν νά μου κλέψουν τó παιδί μου!

Και ή «Ξανθή Άφροδίτη» ήρθε στήν Ευρώπη με τήν έλπίδα ότι θά γλυτώση από αυτόν τόν φοβερό κίνδυνο τής κόρης της.

Οι «κιντνάπερς» σήμερα στον Νέον Κόσμον θρίσκονται στις δόξες των. Η συμμορίες των είναι τόσον πολυάριθμες και τόσον καλά ώργανωμένες, όπως έναν καιρό ήταν ή συμμορίες τών γκάγκστερς. Και ο λόγος είναι ότι σ' αυτές τις σπείρες τών άπαγωγέων μετέχουν άπαισιόι άνθρωποι με μεγάλη θέσι στήν κοινωνία, οι όποιοι τούς υποβοηθούν νά παραμένουν ασύλληπτοι, φοβούμενοι ότι αν άρνηθούν, θά πληρώσουν πολύ ακριβά αύτήν τήν τιμιότητά τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η ΠΙΚΡΑΓΓΟΥΡΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 38)

λον τόν ευγενή κόσμον τής αύλης, και άνέτρεψε τόν ντενεκέ και σέ τέτοιον τρόπον μάλιστα, ώστε περδικλωθείς τó θράδυ ο νοικοκύρης τού περιβολιού, νά τόν άρπάξη, τήν έπομένη, θυμωμένος και νά τόν πετάξη στο κάρρο τής καθαριότητας.

—Τί βραχεία ή ζωή και τί κακός ο κόσμος! έφώναξε για τελευταία πειά φορά επάνω στα σκουπίδια ο δύστηχος ντενεκές.

Και πλέον δέν άκούστηκε!

Κ' ή πικραγγουριά; Αύτή καρποβολεί ακόμα μακρουλά, πρασινωπά πικραγγουρα. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.